

Mor l'escriptor i periodista Tom Wolfe

El pare del "nou periodisme" va triomfar amb 'La foguera de les vanitats'

Jusèp Loís Sans.
President de l'Institut d'Estudis Aranesi

"L'atac a l'aranès s'emmarca en el conflicte català"

EL PUNT AVUI+

Edició de Lleida

1,20€

DIMECRES • 16 de maig del 2018. Any XLIII. Núm. 14638 - AVUI / Any XL. Núm. 13508 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-13

"President Rajoy, marqui lloc i hora"

TROBADA • Els presidents Torra i Puigdemont es troben a Berlín i demanen diàleg al cap de l'executiu espanyol

CRÍTICA • Exigeixen la retirada de l'article 155 i rebutgen que es vulgui mantenir el control de les finances de la Generalitat

RESPOSTA • El mandatari espanyol diu que rebrà Torra per "parlar dins la llei", sense concretar calendari de reunió

El presidents Torra i Puigdemont encaixant les mans ahir, durant la seva trobada a Berlín ■ OMER MESSINGER / EFE

Sánchez manté el front del 155

REPORTATGE

Els llibres de Torra

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

Ciudadans i el supremacisme

Molt probablement, un dels conceptes més utilitzats en el debat d'investidura ha estat el supremacisme. El recurs a etiquetar el sobiranisme com a "supremacista", "feixista", "nacionalisme xenòfob" i altres desqualificacions gruixudes no és nou; més aviat forma part d'una estratègia tan recurrent com feta sense aturador, des de la més absoluta impunitat.

En tot cas, resulta molt més senzill passejar-se pel món repartint etiquetes de "supremacista" o de "nacionalista xenòfob" que no pas veure's un mateix com a tal. Altrament, no deixa de resultar un element característic de Ciudadans (i, per extensió, del Partit Popular) la incapacitat per mirar-se al mirall, per reconèixer-se com a representant del nacionalisme més ranci, més excloent. Perquè, posats a recuperar piulades i escrits, no sé si hi ha res més supremacista que afirmar, tal com va fer la regidora de Ciudadans a Catarroja: "A vegades penso si sortir

Si passem de les paraules als fets, no hi ha res més supremacista que negar l'accés a la salut d'una part de la ciutadania

d'Espanya i retornar-hi amb pastera seria la solució per a molts valencians en precarietat a qui el govern valencià no recorda"; o assegurar, com va fer un altre regidor, en aquest cas de Vila-decans, que Lluís Llach "no havia trobat a Catalunya la mida que buscava"; o dir, com va fer el mateix Albert Rivera, que ell prohibiria qualsevol ajuda als immigrants il·legals perquè "no s'havien de donar ajudes als que no pagaven impostos (sic)"; o assenyalar amb el dit (el Twitter) els professors de l'IES El Palau, amb una autoritat moral que voreja l'autoritarisme.

Però, més enllà de les paraules, no sé si hi ha res més supremacista que negar l'accés universal a la salut i establir que hi ha ciutadans de primera i de segona perquè, tal com va afirmar l'exportaveu de Ciudadans, Jordi Cañas, el 2013: "Un sistema universal de salut no és un sistema per atendre tot l'univers." Per cert, Ciudadans es va abstenir quan els partits independentistes van aprovar la llei que garantia la salut universal. I això que els supremacistes eren els altres.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

El fotògraf vampir

Antoni Bernad presenta al Palau Robert de Barcelona una antològica de les fotografies que ha tirat en cinquanta anys de professió. Ara en fa tres que la va abandonar. Diu que amb el digital, els mòbils i les *selfies* la fotografia s'ha banalitzat. Ell és de rodet i revelat, d'estudi interior o exterior amb col·laboradors que posen llums i maquillen, de l'artesanía perduda. Ja em perdonarà, però com més enumera motius per deixar-ho més en veig per insistir-hi. Si la fotografia es torna maquinal, més necessitem les que ell és capaç de produir, amb tant caràcter i amb tanta força. Si està en plena forma, si és un jove! Fa unes abraçades que desmunten. El meu cos ho pot confirmar. En els jardinetes del Palau Robert on es fa una petita recepció amb vi i pernil, l'Ignasi Aragay em diu: "Com Ramon Casas va fer els retrats al carbó de la seva generació, Bernad ha retratat la pròpia." És i no és així. Hi ha la generació literària i artística dels anys seixanta i setanta, la de Bernad, però també hi ha l'anterior o les anteriors: Frederic Mompou, Lola Anglada, Xavier Cugat, Llorenç Villa-

“Es presenta a Barcelona una antològica d'Antoni Bernad

longa, Salvador Espriu, Joan Miró... Fa uns dies que he entrat en la lectura d'una voluminosa biografia de Miró que s'acaba de publicar. No sé si em serà necessari continuar-la. El retrat que Bernad li va fer, un retrat que a primer cop d'ull distret sembla de carnet d'identitat, explica com era Miró i perquè pintava com pintava molt millor que res i que ningú. Al fons dels ulls blavíssims, un punt negre. El negre és el color fonamental del pintor colorista. Sense negre no hi ha Miró. Sense aquella cara rodona, sense aquella corbata amb escuts coronats de la ciutat de Barcelona, tampoc. La

fotografia és en blanc i negre, i veus el blau dels ulls i el groc i el vermell de les quatre barres de l'escut.

Però Bernad és també un fotògraf de revistes de moda que ha treballat per a *Elle*, *Vogue*... El pintor Antoni Llena, el seu company, ha fet de "comissari" de l'exposició. Vol dir que ha triat les fotografies. No s'ha guiat per un criteri ni cronològic ni temàtic. Tàpies, Guinovart o Jordi Pujol barrejats amb models que exhibeixen vestits. Tàpies sempre fa el tremend: aquella cara adusta, que fa mitja por i que no deixa de ser comèdia. Tothom es retrata a ell mateix. Diu Bernad que no voldria que les seves fotos envellissin. Els que van ser joves s'hi mantenen. Als morts no els han passat els anys.

Antoni Llena compara el blanc i negre de les fotografies d'Antoni Bernad amb el de les pel·lícules de Dreyer. Tots dos són molt cinèfils, i es nota amb la captació dels moviments en els dibuixos i les fotos. Dreyer és l'autor de *Vampyr*. També d'*Ordet*, que conté una resurrecció humana. Antoni Bernad diu que sempre ha "vampiritzat" els seus models. Ho farà per sempre.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/te88th>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

El gest

No és cap casualitat, cap ni una, que el flamant president de la Generalitat, Quim Torra, decidís que el seu primer acte un cop investit en el càrrec fos anar a reunir-se ahir amb el president Carles Puigdemont a Berlín. Torra no només volia expressar la seva lleialtat a Puigdemont, sinó també escenificar sobretot que això serà un tàndem, i que de la mateixa manera que hi haurà un govern a Catalunya, n'hi haurà un a l'exili. Torra va fer ahir de president, de nou president, i ja va començar a demanar "dia, hora i lloc" a Mariano Rajoy, i Puigdemont va fer el que haurà de fer a partir d'ara, que és dedicar-se a internacionalitzar (encara més) el cas català. "Aquesta és una qüestió europea; el cas català afecta tota la UE", va dir en un parell d'ocasions. El d'ahir va ser, doncs, un gest. Un gest que alguns interpretaran com a submissió, però que jo interpreto molt

“ Ahir es va començar a posar en marxa el tàndem Torra-Puigdemont, mentre ressuscitava el Rajoy-Sánchez

més com l'escenificació del tàndem que veurem a partir d'ara, al qual s'haurà d'afegir la tercera pota, que, com va dir Torra en el seu discurs d'investidura, ha de ser la gent com vostè i jo. Un gest, doncs, que diu moltes coses. Moltes més de les que podria semblar. Probablement per això ahir mateix La Moncloa va fer el seu, de gest. I

va ser organitzar una trobada del tàndem Rajoy-Sánchez. Mentre Torra i Puigdemont es dedicaven a fer crides al diàleg a la UE i al mateix president Rajoy, el tàndem Rajoy-Sánchez, o Sánchez-Rajoy (que *tanto monta, monta tanto*), va dedicar-se a tractar de "frontista i xenòfob" el president Torra. I a advertir el tàndem Torra-Puigdemont, o Puigdemont-Torra, que si es passen de la línia (de la línia que ells considerin, per descomptat) els caurà un nou clatellot. "Si el govern català crea estructures polítiques paral·leles, hi haurà un altre cop el 155", va dir Sánchez en sortir de la reunió, sense aclarir si una Casa de la República és "una estructura política paral·lela" i si ho seria nomenar conseller algú que és a l'exili. "Senyor Rajoy: marqui dia, hora i lloc", va ser la proposta del president Torra. No vaig acabar d'entendre quina era la proposta del president Rajoy.

EDITORIAL

Trump encén Jerusalem

El trasllat de l'ambaixada dels Estats Units de Tel-Aviv a Jerusalem ha tingut les conseqüències nefastes per a la pau a la regió que ja es van pronosticar el desembre passat, quan Donald Trump va anunciar la decisió de reconèixer com a capital d'Israel la ciutat sagrada de cristians, jueus i musulmans. El trasllat de la seu diplomàtica coincidint amb el 70è aniversari de la Nakba, l'expulsió forçosa de 700.000 palestins de les seves cases arran de la creació de l'estat d'Israel el 1948, ha desencadenat la protesta palestina a Gaza i la dura resposta de l'exèrcit israelià, que ha causat 59 morts i 2.770 ferits, de moment.

El moviment de Trump no és gens innocent. Jueus i palestins reivindiquen Jerusalem com la seva capital des de l'inici del conflicte; Israel va tirar pel dret i es va annexionar el sector oriental de la ciutat el 1980 tot i el rebuig de l'ONU i la comunitat internacional, i des de llavors aquest és un punt clau en tota negociació de pau entre tots dos bàndols. El reconeixement nord-americà, donant suport a la línia dura del primer ministre israelià, Benjamin Netanyahu, no només trenca aquest consens internacional, sinó que podria tenir greus conseqüències per al fràgil equilibri a la zona.

La matança de palestins dilluns a la frontera de Gaza amb Israel, la pitjor dels últims anys, és una pèsima notícia per a la pau, avui més lluny, i obre una etapa d'inestabilitat de conseqüències encara difícils de mesurar. De moment el president de l'Autoritat Palestina, Mahmud Abbas, ha decretat tres dies de dol, vaga general per a avui, i ha cridat la població a la resistència pacífica, mentre que Hamas, el partit que governa a Gaza, ha cridat a una nova intifada. La preocupació manifestada per la comunitat internacional està més que justificada.

De reüll

Anna Serrano

Sota vigilància

Legislatura excepcional i sota estricta vigilància. L'endemà que Quim Torra sigui investit, el president del govern espanyol activa les consultes, però, en comptes de reunir-se amb el 131è president de la Generalitat, convoca el líder del PSOE. La trobada amb Pedro Sánchez precedeix la que avui mantindrà amb el *ciudadà* Albert Rivera. I totes tenen la mateixa finalitat: visualitzar la unitat postaplicació de l'article 155 i avisar que, si cal, es tornarà a intervenir l'autogovern de Catalunya. "És un procediment que quedarà per al futur

El torcebraç entre l'independentisme i l'Estat es mantindrà

si fos necessari", advertia Mariano Rajoy. Un cop pitjat el botó que serveix per a gairebé tot, malgrat els dubtes democràtics generats, qui s'atreveiria a desactivar-lo?

L'elecció de Torra ha descol·locat l'executiu estatal i les anomenades forces constitucionalistes, que, potser i només potser, havien interioritzat que amb el procés judicial en marxa i el vet a Carles Puigdemont l'independentisme es replegaria. Com a mínim al govern. En espera de decisions, de moment, de paraula, no ho fa. L'alarma s'estén. El torcebraç entre les forces partidàries de l'estat propi i les unionistes es mantindrà i complicarà a Rajoy el que resta de legislatura espanyola. La que comença a Catalunya serà igualment complexa. La legislatura en què s'hauria de fer el pas de restituir les institucions al compliment del mandat democràtic de l'1-O estarà sota control. Sever i constant.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DELS ESTATS UNITS

Donald Trump

Provocació mortal

El gest inèdit del president nord-americà reconeixent Jerusalem com la capital d'Israel i traslladant-hi l'ambaixada dels EUA (fins ara a Tel-Aviv) ha atiat el foc a Palestina, provocant una onada de protestes i, de moment, un balanç tràgic de 58 morts i més de 2.700 ferits.

REGIDOR DE COMERÇ A L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

Agustí Colom

Nou mercat de Sant Antoni

La remodelació del mercat de Sant Antoni ja és a punt per a l'estrena, amb 235 establiments (52 de mercat fresc, 105 d'encants de roba i 78 del dominical de llibres), equipaments de barri i la voluntat expressa de fer-ne un espai per als ciutadans, fugint del reclam turístic i la massificació que comporta.

PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ GALA-DALÍ

Jordi Mercader Miró

Més Dalí

El nou impuls a la Fundació Dalí passa per consolidar-la econòmicament, modernitzar els centres, vetllar pel prestigi de l'obra daliniana, reforçar el paper de Figueres, on es projecta fer una gran exposició el 2020, i fer una aposta estratègica per la Xina, on es projecta ja una retrospectiva del pintor.

Tal dia com avui fa...

1 any

Duel al PSOE

Susana Díaz i Pedro Sánchez s'esbatossen sobre el concepte 'nació' i la reforma federalista de la Constitució en les primàries del PSOE.

10 anys

El gir de CDC

CDC assumeix com a opció la independència. La ponència central del congrés afirma que "el dret a decidir inclou totes les opcions".

20 anys

Mor una llegenda

Frank Sinatra, una de les llegendes de la música popular del segle XX, va morir ahir a la matinada a Los Angeles d'un atac de cor.

Full de ruta

David Marín

Que tinguin sort

Com si fos un centre de control de plagues, Facebook instal·larà a Barcelona una oficina per desinfectar la xarxa de fake news. Arriba amb retard. Les notícies distorsionades fa dècades que campen lliurement pel cos mediàtic i polític de l'Estat espanyol com una plaga de tèrmits, aparentment insignificants i innocus al principi, però que ja han corcat de tal manera la democràcia espanyola que han fet inviàble el diàleg entre pobles i han convertit el règim del 78 en una perillosa biga malalta que ja només aguanta amb porres i autoritarisme vestit amb toga.

La primera vegada que vaig topar amb un d'aquests insectes va ser l'any 1993. Estudiava primer de periodisme i navegava pel dial de la ràdio buscant inspiració professional. Una nit vaig descobrir uns senyors que afirmaven amb verb rotund i desimbolt unes barbaritats demencials sobre l'escola catalana i en un primer moment vaig pensar que era un programa d'humor. No hi havia cap contrast amb la realitat, ni veu per a discrepàncies o per a experts neutrals. Tot s'hi valia. Fot-li, que és de Reus. Era l'emissora dels bisbes, i havia nascut una manera de generar opinió que a poc a poc es va anar estenent en altres tertúlies i en algun diari de la capital espanyola. Aquell nou periodisme de falsedat desimbolta hi era per derrocar un desgastat però encara omnipotent PSOE, utilitzant l'anticatalanisme o el que tingués a mà, amb una virulència creixent, coordinant-se per promoure un canvi polític que les urnes es resistien a concedir. Havia nascut la *caverna*: un lloc fosc i marginal on brotaven fake news de manera organitzada, amb intencions d'atiar l'odi per obtenir rèdits polítics.

Facebook arriba tard. Aquella afirmació nocturna i extravagant sobre l'escola catalana que vaig sentir l'any 1993 va ocupar recentment, i amb titulars gairebé idèntics, portades de la premsa espanyola de rigor, i fins i tot textos de la fiscalia. Ja no és la caverna, sinó tot el sistema mediàtic, polític i judicial espanyol. Contra el republicanisme català, fot-li, que és de Reus: l'economia s'ensorrava, TV3 manipula, els mestres que fan *bullying* a fills de guàrdies civils, CDR que fan violència posant llaços. La mentida i la caricatura s'han estès d'una manera tan impune i descontrolada que la societat espanyola tindrà, quan tot això acabi, molta feina a fer. Els desitjarem sort.

Tribuna

Manuel Maria Fuentes i Gasó. Grup Sant Jordi de Drets Humans

Mesura de la desmesura

Celebrem enguany l'Any Cardenal Vidal i Barraquer (1868-1943). És prou coneguda la seva negativa a signar la carta col·lectiva de l'episcopat espanyol, de l'1 de juliol de 1937, que reconeixia i donava suport a la insurrecció militar de Franco contra el govern legítim de la II República. El 19 de setembre escrivia a Eugenio Pacelli, secretari d'estat de la Santa Seu: "No parece que sea misión de los obispos quitar o poner gobiernos, o proclamar legítima o apoyar una subversión." I afegia: "Unos creerán que el gobierno de España está dominado por los prelados; otros, que éstos son juguete de los gobernantes que los manejan a su antojo." Menys coneguda és la seva posició sobre la guerra i llurs conseqüències sobre la població civil. Va intentar infructuosament, amb el cardenal de París, Jean Verdier, que França i Anglaterra s'impliquessin per tal d'assolir una pau justa i negociada. Amb aquesta mateixa intenció va escriure a Franco i a Negrín. El 3 de març de 1938 recordava al primer que la guerra, tot i ésser una mesura excep-

cional i desproporcionada, també estava sotmesa a unes certes limitacions: "No se me oculta que la guerra es la guerra y que tiene sus leyes duras y difíciles de evadir, pero tanto ella, por lo que sea, como sus métodos y procedimientos revisten solamente la condición de medio indispensable para alcanzar un fin justo no asequible de otra manera. Esta peculiar característica implica una constante y esmerada atención sobre la situación interna y exterior al objeto de no prolongar la lucha más de lo necesario, o de proseguirla con los menores daños posibles, o aun de apelar a otro recurso que

pueda conducir a la finalidad anhelada sin los horrores y ruinas inseparable de la guerra." La guerra no es podia allargar més del que fos estrictament necessari i, no era lícit moralment convertir-la en un mitjà per a aixafar i humiliar totalment l'enemic. El 9 de juny etzibava a Pacelli: "No es posible ni justo extinguir a todos los extremistas. Deberá juzgarse y aplicarse la ley a los autores de delitos. (...) Espanta una victoria extremista que ponga las riendas del estado en manos extremistas. La paz cimentada en la violencia no puede durar y a la corta o la larga produce efectos diametralmente opuestos." Dissortadament, els seus temors es van fer realitat. La societat de postguerra va restar dividida entre vençuts i vencedors. Els vençuts, durant dècades, van experimentar una repressió indiscriminada i ferotge, que no sols volia castigar els seus presumptes delictes, sinó que també pretenia humiliar i embrutar la seva memòria. L'epítafi de Gregori VII s'escau a qui fou considerat "el cardenal de la pau": "He estimat la justícia i he odiat la iniquitat; per això moro exiliat."

“El cardenal Vidal i Barraquer no va fer costat a Franco i va defensar la pau en temps de guerra

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Les imatges parlen per si soles

■ Dues imatges contraposades, els que celebren un nou president cloent l'acte institucional amb el cant d'*Els segadors*, i els que deploren sense obrir boca el desengany pel seu més que cantat fracàs, no aconseguir doblegar, anorrear el poble que ells tant odien. Són els del 155, l'article que els retrata i els desacredita a ulls del món, uns nouvinguts neofranquistes de tercera generació quan els seus pares en són els fills i els seus avis, els creadors de tanta infàmia. Quina imatge més trista, la de ciutadans i populars, la imatge del descrèdit polític, sobretot davant d'aquells que voldrien sumar quan els seus representants moguts per l'odi l'únic que saben fer és insultar, mentir i desqualificar, que és tristament el mateix que dividir. El discurs de la senyora Arrimadas ha estat un desencert total

des del principi fins al final, insultant, destructiu i moralment fora d'òrbita, quan l'únic que hem pogut constatar del seu parlament és l'odi que saliveja, que arrebossa la seva manca de criteris polítics, de sentiments i de lleialtat vers el poble que ella vol fer creure que tant estima. Els socialistes, socis del 155, si més no per dignitat institucional sí que han cantat l'himne de Catalunya, cosa que és d'agrair.

PERE MANUEL GIRALT PRAT
Sant Just Desvern (Baix Llobr.)

Vergonya per CeC (Podemos)

■ Han votat en contra de la investidura d'un president que formarà un govern per a continuar el procés republicà, democràticament. Ells, Catalunya en Comú o els Podemos, que diuen ser anticapitalistes i republicans. Tenim tantes mostres del que en política és fals que ja resulta habitual veure la

contraposició entre el que es diu i el que es fa. La dignitat ha quedat exclusivament per a la CUP, anticapitalista i republicana, abstenint-se. Tant els costava, als de CeC, ser una mica coherents, una mica propis, i no simple delegació de Podemos, i també abstenir-se? Ni salvar la dignitat. Sense cares i al quartet del bloc 155.

JOSEP JALLÉ I ALARI
Cardedeu (Vallès Oriental)

Baixen i puguen

■ Un cop més, els vells partits (PP i PSOE) baixen en les enquestes. A diferència dels nous, que han vist un increment: Cs s'ha situat com l'elecció preferida dels espanyols i Podem, la segona. Ara, una cosa són les enquestes i una altra, el que finalment succeeixi quan arribi el moment d'exercir el dret a vot. El clar exemple el tenim en les anteriors eleccions generals, en què les enquestes vaticinaven un auge dels nous

partits i vam acabar amb el PP com a partit més votat i el PSOE, que va patir el *sorpasso* de Podem, com la segona força més votada. En les pròximes generals, previstes pel 2020, veurem què passa finalment i si es confirma aquest canvi. Encara queden dos anys, i si alguna cosa ens mostra la política espanyola és que no estarà exempta d'algun escàndol polític que pugui canviar la situació política.

JONATAN MARÍN
Barcelona

Educació

■ He mirat la investidura del president de la Generalitat i no puc deixar de pensar com podem tenir uns polítics, d'alguns partits, tan mal educats, que estiguin rient durant l'acte. Persones que paguem nosaltres. Vergonyós. Haurien de fer un màster en educació.

GEMMA CASTELLVÍ
Barcelona

La frase del dia

“Senyor Rajoy, sisplau, marqui dia i hora”

Quim Torra, PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Tribuna

Monserrat Nebrera. Professora de dret constitucional (UIC)

Per la boca mor el peix

Sempre emparentada amb la luxúria, la gola és, com ella, dels pecats capitals socialment millor tolerats, potser perquè es tracta d'actituds humanes directament relacionades amb necessitats vitals. Però així com la luxúria és cada cop més vigilada quant a tendència que pugui lesionar la integritat dels altres (tràfic de persones o proxenetisme per a la prostitució, delictes contra la llibertat sexual o pederàstia), la gola no sols és compresa, ans elevada als altars mitjançant conceptes com l'alta gastronomia. Ben cert és que de la cuina se n'ha fet un art excels, directament proporcional a la seva complexitat quant burgesa i creativa sigui una societat, però recordem que més enllà de l'art hi ha la degustació de l'art, i que en aquesta, com en qualsevol de les sensacions experimentades pels humans, hi pot haver un excés.

L'EXCÉS ES POT DONAR en la quantitat de menjar i també, com des d'antic es recorda, en la delectació extrema i malaltissa per l'exquisidesa, l'artifici de l'elaboració, la recerca del singular producte. És difícil que en un país com el nostre, tan ple d'excel·lència culinària, això que dic pugui ser acceptat de pla, però si recordem les escenes més decadents de pel·lícules com *Els jocs de la fam*, en moltes hi ha delectació per productes gastronòmics d'un luxe quasi inimaginable i es posen en mans dels que podríem qualificar com “els dolents”. La frontera entre l'art i el vici potser es podria exemplificar amb altres dos relats fílmics molt més enriquidors que la cinta de culte adolescent citada. D'una banda, l'obra d'art sobre l'art de la cuina que és *El festí de Babette*; de l'altra, l'obra d'art sobre la ignomínia de deixar-se anar pel pendent (pitjor que) animal que és *La grande bouffe*, metàfora d'una societat que ha perdut el sentit de l'existència i menja fins a la mort per no morir d'avoriment. Totes dues coses pot ser el menjar. El pecat es trobaria en la manca d'equilibri.

LA GOLA ÉS UN PECAT D'EXCÉS, però també ho és per defecte, perquè en directa relació s'hi troben els trastorns alimentaris, dels quals la bulímia ho seria per excés, i l'anorèxia, en canvi, suposa la voluntat malaltissa d'obligar el cos a passar gana. Trastorns, aquests, que sols tenen sentit, per cert, en un món desenvolupat, malgrat que es coneixin manifestacions ja en el món medieval del dejuni on les mancances vitamíniques foren causants de les distorsions visuals que fan a qui la pateix veure gras el que és famèlic.

LA GOLA EN TANT QUE EXCÉS també s'ha d'entendre, més enllà de la seva immediata materialitat, com la metàfora de l'ansia de consum desafortat del nostre temps. Així és observat des de la perspectiva filosòfica en autors com Michel Foucault. Hi ha quelcom de clarivident en la seva desconstrucció de la boca insaciabile, metàfora d'una societat que consumeix més en-

“La gola en tant que excés també s'ha d'entendre, més enllà de la seva immediata materialitat, com la metàfora de l'ansia de consum desafortat del nostre temps”

llà del que necessita, que ha encomanat a cada individu que la integra el virus informe de la necessitat de comprar tota mena de coses, única manera que ha pogut idear per aconseguir el desenvolupament econòmic i l'anomenada corba del progrés. Es tracta, evidentment, d'un progrés insostenible en el temps i en l'espai, que depreda la Terra a una velocitat exponencialment creixent i que aviat farà impossible un camí de retorn.

PERÒ LA BOCA QUE SIMBOLITZA la gola pot significar altra tomba per a l'excel·lència humana. La boca menja, però també parla, i de vegades hi pot haver poca distància entre el golafre i el bocamoll. La boca, en parlar, és capaç d'esdevenir provocadora d'altre excés, no per ingerir, ans per expulsar. Sovint menjar en excés i parlar massa poden estar directament relacionats, ja que el golafre sol beure, i és sabut que el beure alcohòlic allibera la llengua fins a punts improcedents, ni que sigui per dir, com el boig i el nen, veritats que en temps de serenor s'amaguen.

AMB L'AJUDA DEL BON BEURE o sense, aquesta forma d'excés, molt més que l'altra, condemna a hores d'ara activitats com la política. I ho poden fer per sempre, vist que les noves tecnologies permeten recrear fins a l'infinit els excessos del passat dels nostres governants, dels prohoms més significats o dels nostres mites. En l'exemple més recent, el ja flamant president del govern de la Generalitat, Joaquim Torra, sens dubte hauria volgut no parlar en llibres i tuits entorn de suposades diferències ètniques entre espanyols i catalans, per no ocupar el seu discurs d'investidura en demanar disculpes. Tothom té un mal dia, o dos (espero que sols hagi estat això), però ara formen part d'això que es coneix com la petjada o firma digital, un arxiu personal etern on potser la gola tradicional hagi de ser reconeguda com el més ínfim dels set pecats capitals que continuem desgranant a Cetres.

De set en set

Manuel Castaño

Cada dia, un maig

Fa cinquanta anys dels fets de maig a París, aquella conjunció entre unes promocions universitàries com

més va més nombroses, crescudes en el confort, i uns grupuscles d'extrema esquerra molt ben organitzats. Què va passar exactament, deixem-ho als historiadors; però què en queda? Un munt d'idees equivocades que han fet fortuna i encara ens perjudiquen. La veneració a la joventut, per exemple; com si no tenir coneixements ni experiència fos la clau de l'encert. O que la política s'esdevé en el carrer i no en les institucions; com si sense ordre social hi pogués haver carrers i cases on anar a sopar després d'haver trencat uns quants vidres. La de prohibir prohibir ha estat devastadora; es pot veure en la perseverança amb què pares i mestres es neguen a mantenir a ratlla els petits dictadors que el destí els ha assignat. Més graciosa és la demanda d'imaginació al poder; l'autoritat, l'han d'exercir persones amb prou imaginació per preveure el futur i les conseqüències dels seus actes, però no pas tocaboires incapaços de veure quant de mal afegeixen al món. En aquella ocasió, l'any 1968, ho van parar a temps; però, encara que va a temporades, sempre s'hi reincideix: hi ha qui cerca en l'agitació política un efecte narcòtic que no troba en la vida diària. Després ve allò de ser realistes i demanar l'impossible, que hauria de servir només per regatejar en un mercat oriental, però que fa que encara alguns creguin que com més estraforària i allunyada del sentit pràctic és una alternativa, més ràpid ens portarà al paradís terrenal.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

El futur del 155 un cop hi hagi govern a Catalunya

Rajoy i Sánchez fan pinya per a una possible reedició de l'article obviat Rivera

El pensament de Torra, des dels seus llibres

La reivindicació de la República i de l'exili durant el franquisme, claus en la seva obra

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torra demana hora a

CITA Li envia una carta perquè fixi lloc i hora per iniciar el diàleg i retirar el 155, i denuncia des de Berlín, on ret visita a Puigdemont, que vulgui mantenir el control de les finances **RESPOSTA** El president espanyol ja diu que el rebrà

Òscar Palau
BARCELONA

Fil a l'agulla. Encara com a president investit, Quim Torra va fer el seu primer viatge ahir a Berlín per exhibir fidelitat al president legítim, Carles Puigdemont, però no va perdre el temps per recuperar la que continuarà sent la principal demanda del govern, i va enviar una carta al seu homòleg espanyol, Mariano Rajoy, perquè fixi dia, hora i lloc per emprendre un diàleg "franc i obert". "La pilota és a la teulada d'Espanya", recordava, al seu costat, Puigdemont, en una expressió, per cert, que no va agradar gens a la CUP, que va voler mostrar ja la primera "bandera vermella" que havia anunciat la vigília. "És el poble de Catalunya qui ara ha de fixar les normes i el terreny de joc", etzibava el diputat Vidal Aragonès, que troba que l'objectiu principal no ha de ser el diàleg amb l'Estat sinó "exercir el dret a l'autodeterminació". La crida de Torra "és ja una primera renúncia", cloïa.

Tot i que inconcreta, la resposta a la petició no va trigar ni un parell d'hores. Des de Sofia, amb un punt de cinisme, Rajoy va dir que "per descomptat" que rebrà Torra perquè "mai" s'ha negat a parlar amb el president de la Generalitat. "És positiu que tinguem una reunió, i l'escoltaré amb molta atenció", va prometre. Això sí, admetia que amb Puigdemont el diàleg "no va ser

fàcil" i exigia al seu successor un "esforç" perquè li plantejés coses "dins de la llei". "Aquesta és la meua posició", va subratllar.

Al matí, en una entrevista a Catalunya Ràdio, Torra havia reflexionat que el bloqueig "comença a ser insostenible" per al govern espanyol, i valorava que la repressió estatal ha fet obrir els ulls a escala internacional, fins al punt que fins i tot el líder de la Comissió Europea, Jean-Claude Juncker, ja va plantejar en públic que hi ha d'haver diàleg. "Som ciutadans europeus i se'ns deu respecte, tard o d'hora es produirà una mediació", confiava el president, abans d'apuntar també com a asos favorables les resolucions contra les extradicions que es puguin produir, a més de la feina que faci el govern des d'ara i el rol d'apoderament que jugui la ciutadania. En aquest sentit, Torra encara afegia una altra reflexió al matí: més que parlar d'unilateralitat o obediència, creu que l'estratègia cal construir-la per tornar a crear en algun moment una "finestra d'oportunitat" similar a la del 10-O, quan, creu, s'hauria d'haver declarat la República.

Control de les finances

Sobre la taula ara, en tot cas, les primeres prioritats del govern són la sortida dels presos polítics —"està constatat pel jutge, que diu que no els pot alliberar perquè són favorables a la independència", sostenia Torra a la tarda— i

Els presidents Torra i Puigdemont, ahir en la conferència de premsa conjunta que van oferir a Berlín ■ O.M. / EFE

Les frases

“Exigim que s'axiequi el 155 i també la intervenció financera, oferim diàleg al govern espanyol”

Quim Torra
PRESIDENT INVESTIT DE LA GENERALITAT

“Farem el mateix tant si hi ha un president Puigdemont, Torra, Sánchez o Turull: seguir el programa”

Carles Puigdemont
PRESIDENT LEGÍTIM

l'aixecament de la suspensió de l'autogovern, que s'hauria de fer efectiva demà un cop format l'executiu, però en què ahir ja es va obrir un altre foc amb el govern espanyol. La Moncloa va anunciar al matí que mantindrà les prime-

res mesures de control de les finances de la Generalitat que va posar en marxa el novembre del 2015, i això va indignar Torra. "No n'hi ha prou amb aixecar el 155; si el govern no té control de les finances no es respectarà la voluntat

del poble, és absolutament necessari prendre'l", va afirmar, en anglès, tot recordant que el 95% de la recaptació ja la fa el govern estatal, de fet. "Ens ha sorprès enormement, no acceptem aquestes condicions", avisava. El president, en la mateixa línia, ja havia avançat al matí que també plantarà "batalla" per la liquidació de Diplocat, que afirma que va ser "il·legal", així que serà una de les qüestions que analitzarà el nou comissionat del 155. A més, s'apunta a la idea de crear una oficina de drets civils i polítics, com va plantejar ERC en el

debat d'investidura.

No serà l'últim viatge que farà aquesta setmana Torra, que ja va anunciar que, en ser advocat, ha pogut fer gestions per anar a veure aquests dies els presos polítics que hi ha repartits a tres presons castellaneres. A més, ja avançava que aviat també es desplaçarà a Bèlgica, Escòcia i Suïssa per visitar els exiliats. "És important que quedi palès el suport, perquè si no, no sé què he vingut a fer", deia a la ràdio, on també explicava que les escoles seran una prioritat per a ell, i també en visitarà una cada setmana.

L'APUNT

Debats superats

Emili Bella

Aquesta manera de vociferar xenòfob o supremacista amb to iracund en seu parlamentària contra un candidat a president gairebé culpable d'haver escrit potser és un tarannà habitual en altres latituds, però segur que al Parlament no. Hi ha oposicions que no reuneixen el mínim respecte institucional perquè no respecten ni la seva pròpia acta. Fa temps que s'intenten

apropiar de Tarradellas, però acabem de veure fins i tot el PSC d'avui identificant-se amb Companys. Dec ser jo que ho veig tot invertit, però trobo més xenofòbia i supremacisme en l'intent sostingut de laminar la immersió, la llengua i l'autogovern que en un independentisme que fa molts anys que va superar el pujolisme o que va fer president Montilla.

a Rajoy

Comín, l'únic conseller d'ERC que no renuncia

Torra i Puigdemont van aprofitar la seva trobada per acabar de parlar sobre la composició del govern, del qual el nou president evitaria avançar res en espera de tancar-lo amb els socis d'ERC. El que sí que reiterava Torra és que es regirà pel principi de restitució, és a dir, que s'ofereix a tots els alts càrrecs que hi havia que siguin reincorporats. I entre ells, és clar, als consellers. Tret de Joaquim Forn, que ja va anunciar que es retirava de la política, els de JxCat en principi repetiran tots: Jordi Turull, Josep Rull i l'exiliat Lluís Puig. En canvi, fonts d'ERC confirmaven que Junqueras, Romeva, Mundó, Serret i Bassa han estat consultats i "prefereixen ajudar i aportar al nou conseller des de fora". "Asseguren que volen que els seus continuadors tinguin les mans lliures per la nova etapa, així que estaran amb ells i prestant-los tot el suport i coneixement", explicaven. Toni Comín és l'únic que ha dit que vol seguir, contra l'opinió del partit, això sí. El seu cas "ja es veurà" en les properes hores, conclouen.

En tot cas, la primera visita va ser al president "que tenia el suport necessari per ser ratificat", i per qui "mai" deixarà de treballar perquè torni. Aprofitant la compareixença conjunta, Puigdemont va agrair a Torra que hagi acceptat la responsabilitat "en aquest moment important i complicat", i va sortir al pas dels que diuen que serà un home de palla, tot i que el mateix líder entrant es definia com un "president en custòdia". "El president Torra prendrà totes les decisions que pertocuin al govern que ell presideix", va tancar Puigdemont, que, això sí,

va remarcar la importància de tenir un espai lliure a l'exterior, que liderarà, per expressar-se en llibertat.

Puigdemont també va aclarir les declaracions a un mitjà italià fa uns dies en què recordava que des del 27 d'octubre Torra tindrà la potestat de convocar noves eleccions "si les circumstàncies ho fan recomanable". "D'aquí no es pot deduir que n'hi haurà d'anticipades, i que no sigui una legislatura de quatre anys", subratllava. "Volem que duri fins al final, serà el millor senyal que les coses agafen la via de la democràcia", conclouia. ■

El president Puigdemont rep el medalló que va rescatar Tarradellas de mans del president Mas ■ ANC

Nou xoc amb l'Estat per la presa de possessió del càrrec de president

■ Torra vol un acte simbòlic i emprar la fórmula de "lleialtat al poble" que ja va pronunciar Puigdemont ■ La Moncloa, en canvi, opta per un acte "constitucional"

Emma Ansola
BARCELONA

"Volem un tipus d'acte diferent, íntim, discret i molt senzill, amb gestos simbòlics que ens permetin demostrar la situació d'excepcionalitat i de tristesa que vivim." Així es va referir el president investit, Quim Torra, al tipus de cerimònia amb què, potser avui mateix a la tarda, prendrà possessió del càrrec de president de la Generalitat. En el moment de tancar aquesta edició, encara no s'havia fet oficial la signatura del rei i, per tant, l'acte encara no estava fixat en l'agenda.

Tanmateix, l'excepcionalitat del moment en què viu la política catalana va tornar a fer-se evident ahir amb l'organització d'un acte que, d'acord amb el 155, és competència del govern de Rajoy. I en la memòria guarden la darrera presa de possessió en què

El medalló de Suárez a Tarradellas

L'any 1977, sense predecessor viu i per donar-li més relleu, l'aleshores president del govern espanyol, Adolfo Suárez, va ungir amb el medalló el retornat president Josep Tarradellas, que, conscient que calia reforçar la seva legitimitat,

va lligar la presa de possessió amb les dels seus predecessors republicans amb el medalló. Jordi Pujol la va trencar quan no va voler fer el mateix amb Pasqual Maragall, ha estat l'única excepció del període. Avui, la seua.

el 130è president, Carles Puigdemont, va prometre el càrrec amb una fórmula inèdita fins llavors i que l'advocacia de l'Estat es va afanyar a estudiar per poder-la impugnar. No va prosperar. La raó; no hi ha cap llei catalana que obligui a fer una promesa de fidelitat a la Constitució Espanyola i, a més a més, el president com a diputat electe ja va fer aquest pas en recollir l'acta parlamentària.

Ara és precisament aquella fórmula amb què la llavors presidenta Carme

Forcadell preguntava a Puigdemont si prometia "complir lleialment les obligacions del càrrec de president de la Generalitat amb fidelitat a la voluntat del poble de Catalunya representat pel Parlament" la que també vol utilitzar Torra. De fet, els actes de presa de possessió, també dels consellers, són protocol·laris i com a tal no estan regulats per cap llei. Fa dos anys, el 12 de gener del 2016, es va utilitzar l'enunciat amb què el president se sentís més còmode. Fins llavors s'havia fet

servir un text fruit de la tradició amb referències al rei i a la Constitució. La fórmula escollida aquell gener va ser establerta pels serveis jurídics del Parlament i el govern, que hi van afegir una salvaguarda que feia referència a "complir lleialment les obligacions del càrrec", una frase que inclou el que marca l'Estatut i també la Constitució sense dir-ho explícitament.

Aquell darrer acte només va estar presidit per la senyera, però la cerimònia que preveu el govern de Rajoy inclou la bandera espanyola, el retrat del rei i un exemplar de la Constitució. També hi ha el tema afegit del medalló amb què des de l'època de Tarradellas el president sortint ungeix l'entrant. En aquest cas, i en absència de Puigdemont i amb el 155 a la mà, hauria de ser Rajoy l'encarregat, una imatge que Torra ja va descartar que avui tingués lloc. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Rajoy i Sánchez es van reunir ahir al Palau de La Moncloa per abordar un futur 155 si Quim Torra passa de les paraules als fets ■ EMILIO NARANJO / EFE

Rajoy i Sánchez fan pinya per un futur 155 i obvien Cs

■ El president i l'opositor alerten Torra d'una nova intervenció més dura i sense eleccions si crea institucions paral·leles ■ Rivera exigeix endurir el 155 vigent ■ El PSOE cita el president al Congrés

David Portabella
MADRID

Amb Albert Rivera fent una opa diària a l'electorat més espanyolista del PP, el president espanyol, Mariano Rajoy, va cuidar ahir el líder de l'oposició que viu amb la invisibilitat de no tenir escó al Congrés, Pedro Sánchez, citant-lo amb caràcter preferent a La Moncloa per abordar a l'estil bipartidista l'etapa que s'obre amb Quim Torra a Catalunya. Obviant el tercer soci del 155, Rajoy i Sánchez van fer pinya amb un acord per aplicar un futur article 155 "contundent" si Torra consuma "qualsevol eventual desafiament" a la Constitució, com ara crear institucions paral·leles com el Consell de la República o una assemblea d'electes.

En un clima cordial allunyat ja del vell episodi

del debat televisiu del 2015 en què Sánchez li va dir que "no és decent" i Rajoy li va replicar que era "roí i miserable", el president i l'opositor —que representen 21 dels 135 escons al Parlament, i 222 dels 350 escons al Congrés— van bastir un acord sobre com serà un nou 155 en cas que Torra passi de les paraules de "fer república" als fets. L'única concreció és que aquesta vegada el 155 no seria per dissoldre el Parlament i convocar eleccions, sinó que entraria a fons en tot.

Sánchez va confirmar que el PSOE ha perdut la por a utilitzar el 155 i va celebrar que l'article ja no es demonitzi com fins a l'octubre. "El debat ja no és si s'ha d'aplicar el 155 o no, aquest és un debat superat. La resposta és sí. La pregunta és: quin article 155?", va desafiar Sán-

Les frases

“A Catalunya hi ha un president, una sola legalitat i unes úniques institucions vàlides”

Mariano Rajoy
PRESIDENT ESPANYOL

“Rivera qüestiona la unitat, s'ha 'aznaritzat' i, com feia Aznar, usa Catalunya per esgarrapar vots a fora”

Pedro Sánchez
SECRETARI GENERAL DEL PSOE

“Aniré a La Moncloa a oferir solucions i sobretot a veure com estendre el 155 i sobre quines competències”

Albert Rivera
PRESIDENT DE CIUTADANS

Venen com a fita el control financer del 2015 ja previst

La intervenció de les finances de la Generalitat per Hisendes del 2015 a través del FLA es va endurir el juliol del 2017 amb el control setmanal de cada factura. Quan el Senat va aprovar el 155, el control setmanal va ser incorporat al paquet de la suspensió de l'autogovern i, alhora, la seva fi es va lligar a la fi del 155, tot i néixer tres mesos abans.

En l'últim Consell de Ministres de divendres, el porta-

veu Méndez de Vigo revelava que la fi del 155 elimina també el control setmanal i que la Generalitat tornarà al 2015 amb el FLA ordinari. I així es va publicar dissabte, però la notícia va ser eclipsada per la irrupció de Quim Torra. Així que Rajoy i Sánchez exhibien ahir a La Moncloa com a gran acord el que és l'efecte lògic de la fi del 155. "Han acordat que la vigilància en el compliment de la legalitat es faci ex-

tensiva als recursos públics que conformen el pressupost de la Generalitat per garantir que es destinen al compliment dels fins d'interès general per al qual estan previstos, en els termes en què s'ha estat fent des de la decisió adoptada per la comissió delegada d'Afers Econòmics el 2015", diu el comunicat conjunt insinuant que el control es reforça, quan no és així, no és nou i no és obra d'ells.

chez anant més lluny que Rajoy. "És una resposta reforçada", corroborava Fernando Martínez-Maíllo (PP). La convicció actual de Sánchez contrasta amb el Sánchez que el 12 d'octubre admetia que "ningú no vol aplicar l'article 155, tret de Rivera".

Des de Bulgària, Rajoy limitava el terreny a Torra si no vol més 155: "A Catalunya hi ha un president, una sola legalitat i unes úniques institucions vàlides. No hi va haver independència, no hi va haver república i no n'hi haurà."

Rivera, "aznaritzat"

Abandonant La Moncloa per comparèixer a Ferraz, el líder del PSOE va carregar contra Torra per "supremacista" —"em repugnen totes les seves declaracions", va dir— però, tot i això, va avançar que el PSOE convocarà el 131è president a la comissió territorial que s'arrossega al Congrés amb la participació només del PP i el PSOE. Però Sánchez va ser també molt dur amb el líder de Cs per "haver posat en qüestió la unitat". "Rivera s'ha aznaritzat, fa el que Aznar feia a l'oposició: utilitza Catalunya com a eina de confrontació territorial per intentar esgarrapar alguns vots fora de Catalunya. I estem patint aquestes conseqüències en forma de desafecció i de fractura social de la convivència a Catalunya", imputa Sánchez a Rivera. "S'esquinça ara les vestidures amb Torra, i què ha fet Cs a Catalunya sent la primera força?", va reblar. A Pablo Iglesias (Podem), el líder del PSOE l'anima a sumar-se al pacte ja tancat amb Rajoy i a renunciar al dret a decidir: "Si Iglesias vol presentar-se a una elecció a Espanya no pot posar en qüestió la integritat territorial d'Espanya. Ha de renunciar a l'autodeterminació."

El líder de Cs, relegat a ser rebut demà —48 hores després de Sánchez—, va denunciar les "fotos" i va exigir endurir l'actual 155. "Proposaré solucions i sobretot veure com estem aquest 155, sobre quines competències", va dir Rivera, alarmat perquè hi ha un "president racista", "la televisió pública [catalana] està descontrolada i els Mossos poden tornar a estar sota Trepere". "Cs no sortirà corrent de Catalunya", avisava. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ponsatí i Anwar, ahir, a la porta del tribunal d'Estrasburg ■ EFE / ROBERT PERRY

La fiscalia escocesa requerirà més informació a Espanya sobre Ponsatí

■ La pròxima compareixença de la consellera serà el 12 de juny, però la vista sobre l'extradició no començarà fins al juliol ■ Concentració de suport a Edimburg

Redacció
EDIMBURG

La fiscalia d'Escòcia demanarà informació legal més precisa a la justícia espanyola sobre els càrrecs que imputa a Clara Ponsatí. Així ho van acordar ahir les parts durant la vista preliminar que va tenir lloc a Edimburg arran de l'euroordre emesa al març que demana l'extradició de Ponsatí a Espanya per

rebel·lió i malversació de fons públics en relació amb la celebració del referèndum sobre la independència de l'1 d'octubre.

"Espanya no ha especificat ni un sol acte de violència atribuïble a Clara Ponsatí i les acusacions a les quals fa front són una grotesca distorsió de la veritat", va explicar ahir el representant legal de la consellera exiliada, Aamer Anwar, a la sortida

del tribunal després d'una vista "procedimental".

La pròxima cita judicial serà el dia 12 de juny, quan tindrà lloc una nova vista preliminar del cas. Encara n'hi haurà una altra, el 5 de juliol, i no serà fins al 30 del mateix mes que no començarà la vista sobre l'extradició de Ponsatí. "Tenim la intenció de desafiar als nostres tribunals la independència i imparcialitat de la justícia espa-

nyola", va avançar Anwar. Segons un comunicat llegit per l'advocat, "a tot Europa Espanya és acusada d'abusar de l'ordre de detenció com una eina de repressió política".

En aquest sentit, va defensar, "els tribunals mai poden ser una solució o una alternativa a la negociació política" i va demanar l'alliberament "incondicional" dels presos polítics, així com la retirada de

les euroordres contra els que són a l'exili. "Espanya avui afronta la seva crisi més gran des dels dies foscos del general Franco", va certificar.

D'acord amb el sistema judicial britànic, Ponsatí té dos advocats, Anwar, que la representa en l'aspecte legal, i Gordon Jackson, que exerceix la seva defensa davant la justícia escocesa. Durant l'audiència d'ahir, que va durar poc més de mitja hora, Jackson va informar el tribunal que la consellera rebutja la seva entrega a Espanya, ja que considera que els càrrecs que li atribueixen tenen una motivació política.

L'equip legal de Ponsatí està en procés de recollir informació que sostingui els arguments en contra de l'extradició, per això ha considerat convenient demanar informació més detallada a la justícia espanyola. L'objectiu de les parts és que en la següent vista els arguments es puguin definir de manera més específica.

Anwar va remarcar que extradir Ponsatí seria "injust, opressiu i incompatible amb els drets humans" i va subratllar que Espanya "ha estat acusada d'abusar de les ordres europees de detenció" i s'enfronta a acusacions "de repressió política".

Una grup de persones amb pancartes de suport a Ponsatí esperaven la consellera a les portes del tribunal. L'exiliada es va reincorporar al març al seu lloc de professora d'economia de la Universitat de St Andrews. Des del seu retorn a Escòcia, ha rebut nombrosos suports del món acadèmic escocès i també de l'àmbit polític. ■

Els processats en presó al·leguen indefensió al Tribunal Suprem

Mayte Piulachs
BARCELONA

Els encausats en el cas independentista han començat a presentar els recursos d'apel·lació contra el seu processament a la sala penal del Tribunal Suprem, i tots coincideixen a destacar la "vulneració de drets" provocada per l'ins-

structor Pablo Llarena.

Jordi Pina, defensor de Jordi Sánchez, Jordi Turull i Josep Rull, insisteix en el recurs que la causa hauria de ser analitzada pel TSJC i no pas pel Suprem, i denuncia que el magistrat Llarena per justificar la seva competència "enriqueix" la seva negativa amb fets i delictes

nous i amb l'informe d'Hisenda del ministre Montoro que encara no tenen les defenses. Pina reitera la inexistència de violència i assegura: "El llançar la ciutadania als agents és un relat tergiversat." L'advocat d'Oriol Junqueras i Raül Romeva, el penalista Andreu van den Eynde, també és contundent en

el seu recurs i recull "els atacs a les defenses", i que "la rebel·lió s'evapora", i insta el Suprem a demostrar "si Espanya és una democràcia madura i accepta que un conflicte polític s'ha de resoldre amb mitjans polítics".

Per la seva part, l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell ha recorregut

contra la decisió del jutge Llarena de dividir en dues peces la causa (una pels que són a Espanya i l'altra pels que són a l'exili), a l'entendre que vulnera el dret de defensa dels polítics que continuen a l'Estat espanyol, en no haver pogut interrogar els que són a l'exili, i cita el president Puigdemont. Així ho expressa l'advocada de Forcadell, la penalista Olga Arderiu, en el recurs, on afegeix que la llei no permet la divisió en els processos sumarials, com és aquest. La resta de defenses també s'oposaran a la divisió. ■

OPINIÓ

Lluís Falgàs
Periodista

Un president sense partit

És el primer cop en la història moderna de Catalunya que hi haurà un president de la Generalitat sense que estigui adscrit a un partit polític. Josep Tarradellas mentalment mai va abandonar ERC; Jordi Pujol era el fundador de CDC; Pasqual Maragall va ser home fort dels socialistes de Catalunya; José Montilla, el primer secretari del PSC-PSOE; Artur Mas, el president de CDC, i Carles Puigdemont, sense ser "home de partit", va tenir CDC al darrere.

En moments determinats tots els citats van haver de donar explicacions als seus respectius partits i per allò bo i dolent s'hi van veure condicionats. El recentment proclamat president Quim Torra podrà anar més per lliure per poder complir el mandat del Parlament sense haver de donar explicacions a les executives dels partits els dilluns ni als congressos i assemblees dels partits els caps de setmana. Els únics despatxos que haurà d'utilitzar seran el del Palau de la Generalitat i el del Parlament.

El fet d'haver-hi a Catalunya un president sense partit, com tants altres temes inèdits en la política

El proclamat president Quim Torra podrà anar més per lliure per complir el mandat del Parlament

catalana, obre un ampli ventall d'incògnites. L'avui president Torra no va tenir cap problema en la primera volta de la investidura per fer un discurs a mida de la CUP per demanar com a mínim la seva abstenció. En la segona volta, Torra va fer un discurs a mida d'Esquerra. Un discurs de centreesquerra, tot i la seva voluntat de tornar a fer pública l'empresa Aigües Ter-Llobregat.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

PERIODISME SILENCIAT. JUST CABOT. VIDA I CARTES DE L'EXILI.
Autor: Valentí Soler
Editorial: A Contra Vent

És un dels dos primers llibres que edita l'editorial de Quim Torra, A Contra Vent, que va néixer l'any 2008 amb la voluntat de convertir-se en un referent del periodisme literari català. L'obra té com a eix central Just Cabot, que va ser un dels periodistes de referència de l'època de la República, i aplega cinquanta-quatre cartes que va escriure des de l'exili, entre el 1940 i el 1961.

BIG JACK, EL SANGUINARI
Autor: Àngel Ferran
Editorial: A Contra Vent

És l'altre llibre amb què debuta A Contra Vent. Es tracta d'un recull de narracions del palafrugellenc Àngel Ferran, periodista i gran humorista, que es va exiliar després de la guerra i que va caure en l'oblit. Joan Fuster explicava d'Àngel Ferran que "la subtilesa del seu humor és excepcional, més gratuïta que maliciosa, intel·ligent sempre, brillant". La seva producció pot trobar-se a *La Nova Revista*, *d'Ací d'Allà*, *Almanac de Catalunya* i *L'Estevet*, entre d'altres, però sobretot a *El Be Negre*.

ESTIMAT DOCTOR/ADMIRAT MESTRE
Autors: Pau Casals i Josep Trueta
Editorial: A Contra Vent

El llibre recull les cartes que s'han conservat de la correspondència entre dos amics, entre Pau Casals i Josep Trueta. Es tracta d'un epistolari gairebé complet, on es poden anar resseguint esdeveniments com la reacció de Casals quan va conèixer la posició anglesa un cop acabada la Segona Guerra Mundial, l'obtenció de la càtedra d'Oxford per al doctor Trueta, l'inici dels Festivals de Prada, les peripècies de les campanyes del Nobel i l'estat de salut del mestre, sempre amb Catalunya com a marc de fons.

LA PORTA DE LA GÀBIA
Autors: Diversos
Editorial: A Contra Vent

És aplicable la decisió del Tribunal Internacional de Justícia sobre Kosovo a Catalunya? Fins a quin punt altres nacions poden optar per la via de la declaració unilateral d'independència? Quines són, a partir d'ara, les condicions per exercir el dret a l'autodeterminació? Aquestes són algunes de les preguntes que es fa aquest llibre i que responen els professors Carles Boix (Universitat de Princeton) i Antoni Abat (Universitat de l'Estat de Nova York) i l'advocat August Gil Matamala.

LES MILLORS OBRES DE LA LITERATURA CATALANA (COMENTADES PEL CENSOR)
Autors: Quim Torra i Jaume Clotet
Editorial: A Contra Vent

Des de 1939 fins a 1980, tots els llibres catalans van ser avaluats pelsensors (primer, com a requisit per ser publicats; després, de manera subsidiària). Amb més o menys rigor, Josep Pla, Mercè Rodoreda i Joan Sales, però també Monserrat Roig, Manuel de Pedrolo, Jaume Fuster i Quim Monzó, van ser examinats i, sovint, censurats. El llibre recull i analitza els informes delsensors de més de 150 obres de la literatura catalana.

Torra, a través dels seus llibres

LITERATURA • El nou president de la Generalitat va fundar l'any 2008 l'editorial A Contra Vent, especialitzada en el periodisme literari **EIXOS** • La reivindicació de la República i de l'exili durant el franquisme són dues de les potes principals de la seva obra **PERSONATGE** • Una de les figures clau en molts dels seus llibres és el periodista Eugeni Xammar

Marc Bataller
BARCELONA

Des que Quim Torra va ser nomenat candidat a la presidència de la Generalitat no han parat de sortir articles i piulades seus que els sectors espanyols més conversadors i alguns partits polítics han aprofitat per tirar-li en cara. Que si xenòfob, etnicista, antiespanyol, supremacista i un llarguíssim etcètera de desqualificacions. El president de ha demanat disculpes

fins a tres vegades per si algú s'havia sentit ofès, però el linxament continua dia rere dia. En la segona sessió d'investidura, la líder de Ciutadans, Inés Arrimadas, va abanderar aquesta croada contra Torra, que va acusar de tenir "una ideologia que defensa la xenofòbia i una identitat excoent". I li va etzibar: "Faig res d'antinatural parlant en castellà a Catalunya?"

Però més enllà d'aquests articles, que realment sí que es poden considerar polèmics, Torra té una llarga trajectòria literà-

ria en què destaca el seu treball incansable per recuperar el llegat del periodisme català i també la reivindicació de l'exili durant la Guerra Civil.

Per exemple, un dels llibres més emotius que ha coordinat és *El nadal que no vam tornar a casa* (A Contra Vent), en què recull textos que van escriure Eugeni Xammar, els germans Pi i Sunyer, Pous i Pagès i Ventura Gassol sobre els sentiments que tenien per haver de passar el primer Nadal lluny de casa, lluny del seus, després de

la Guerra Civil.

Una experiència que alguns dels membres del govern anterior han viscut a la seva pròpia carn aquest passat Nadal, ja sigui a l'exili de Bèlgica o la presó. El mateix vicepresident, Oriol Junqueras, reconeixia que el pitjor d'estar tancar a Estremura durant aquelles dates és no poder passar el dia de Reis amb el seus fills.

Però abans de continuar repassant la trajectòria de Torra a través dels seus llibres, cal que ens aturem en un moment clau:

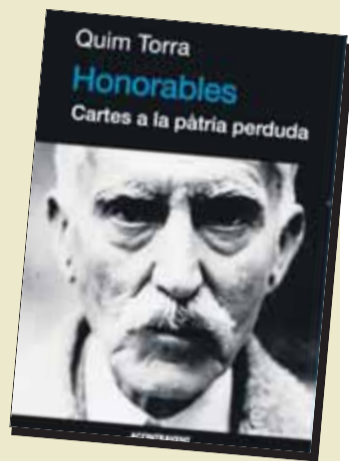
l'any 2008, quan Quim Torra va crear l'editorial A Contra Vent, amb la voluntat de recuperar els grans periodistes de l'època de la República i de convertir-se en un referent del periodisme literari català. Aquesta idea li va sorgir després d'escriure *Periodisme? Permetin! La vida i els articles d'Eugeni Xammar* (Símbol Editor), que li va permetre d'endinsar-se en la vida del periodista, diplomàtic i traductor Xammar, una figura clau en la seva carrera, i també en el periodisme d'aquella èpo-

EL NADAL QUE NO VAM TORNAR A CASA

Pàgines: Varis, edició a càrrec de Quim Torra
Editorial: A Contra Vent

És la petita història del primer Nadal d'exili, el Nadal del 1939, a través d'un recull de proses i poesies que diversos personatges van escriure llavors i que es van publicar en diaris i revistes de fora de Catalunya. Així, trobem textos d'Eugeni Xammar, Josep Pous i Pagès, Avel·lí Artís, Agustí Bartra, Pere Coromines, Ambrosí Carrion, Ventura Gassol i els germans Carles i August Pi i Sunyer, entre d'altres.

**HONORABLES
CARTES A LA PÀTRIA PERDUDA**

Autor: Quim Torra
Editorial: A Contra Vent

Manuel Carrasco i Formiguera, Ferran Soldevila, Enric Prat de la Riba, Josep Trueta, Josep Pla, Amadeu Hurtado, Rafael Patxot, Pau Casals, Carles Pi i Sunyer, Just Cabot, Pompeu Fabra, Pau Romeva, Josep Maria Folch i Torres, Lluís Nicolau d'Oliver, Eugeni Xammar, Antoni Rovira i Virgili, Josep Maria Trias i Peitx, Joan Coromines, Francesc Cambó i Francesc Macià. Aquests són els vint noms als quals s'adrecen aquestes "cartes a la pàtria perduda".

VIATGE INVOLUNTARI A LA CATALUNYA IMPOSSIBLE

Autor: Quim Torra
Editorial: Editorial Proa

És un recorregut apassionat per la història del periodisme català. Barrejant realitat i ficció, l'autor reconstrueix un món extingit, el de la premsa catalana d'abans de la guerra. Un món en què uns periodistes escrivien amb llibertat, compromesos amb el seu país i el seu temps. Amb l'excusa de l'elaboració d'un llibre sobre Eugeni Xammar, s'expliquen tres vides trencades per l'exili i engolides per l'oblit, les de Lluís Capdevila, Àngel Ferran i Francesc Madrid.

ELS ÚLTIMS 100 METRES

Autor: Quim Torra
Editorial: Angle

Un llibre que Torra va publicar durant la legislatura passada i en el qual repassava com l'independentisme havia arribat a convertir-se en un moviment hegemònic a la política catalana i vaticinava com s'havien d'encarar els últims metres fins a arribar a la independència. En aquells moments hi havia l'horitzó dels 18 mesos que s'havia fixat Junts pel Sí, tot i que finalment es va acabar amb un referèndum i la posterior declaració d'independència del 27 d'octubre.

MURIEL CASALS I LA REVOLUCIÓ DELS SOMRIURES

Autor: Quim Torra
Editorial: Pòrtic

Quim Torra va presidir Òmnium quan Muriel Casals va entrar a formar part del projecte de Junts pel Sí –el mes de febrer del 2016, Casals va morir després de ser atropellada per una bicicleta–. El llibre fa un retrat acurat i emotiu de Casals i es va escriure a partir dels diaris i l'agenda de la mateixa Muriel, dels seus escrits i articles i dels testimonis recollits entre molts dels seus col·laboradors.

ca. "Vaig quedar enamorat d'aquells periodistes, de com escrivien, de la seva independència, de la seva valentia", recordava Torra en una entrevista a Vilaweb. Les dues primeres obres que va publicar A Contra Vent ja denotaven quina era el camí que volia seguir Torra i també la seva editorial: *El periodisme silenciàt*, *Just Cabot: vida i cartes de l'exili* i *Big Jack, el sanguinari*. Unes peces literàries que volien posar en relleu

El 2009 va guanyar el premi Rahola d'assaig per una obra sobre la història del periodisme

dues figures desconegudes per al gran públic: el periodista Just Cabot i el també periodista i humorista Àngel Ferran. Un Cabot que va aparèixer en el segon discurs d'investidura quan Torra va recordar que el 1955 el president Irla es va adreçar al periodista i, agraint-li la seva felicitació d'any nou, li va comentar les seves preocupacions: "El camí que seguirà la joventut catalana, el dret de Catalunya a la seva llibertat i també la pau del món." Un paral·lelisme amb la situació actual?

En aquesta mateixa línia, l'any 2009 Torra va guanyar el premi d'assaig Carles Rahola amb l'obra *Viatge involuntari a*

la Catalunya impossible (Editorial Proa). Un altre cop Xammar torna a ser l'eix central d'aquesta narració. Amb l'excusa de l'elaboració d'un llibre sobre Eugeni Xammar, s'expliquen tres vides trencades per l'exili i per l'oblit, les de Lluís Capdevila, Àngel Ferran i Francesc Madrid; i Torra, amb ironia i tendresa, fa desfil·lar davant nostre la història d'un país que volia ser culte, civilitzat i cosmopolita. Precisament, Torra destaca una frase de Xammar que ha acabat adoptant com a pensament polític i que ara, malauradament, torna a prendre més vigència que mai: "Tractant-se de les coses de Catalunya, jo no prenc precaucions."

Un altre llibre clau en la seva vida és *Honorables. Cartes a la pàtria perduda* (A Contra Vent), en el qual Torra escriu a personatges polítics, d'empresa i de la societat civil que han destacat per la seva lluita per Catalunya. Un cop més hi tornem a trobar Eugeni Xammar i altres com Pompeu Fabra i Francesc Macià. També destaca la carta que dirigeix al seu avi i i al darrer alcalde republicà "accidental" que va tenir Santa Coloma de Farners –bona part de la família del president viu en aquesta pobla-

Torra durant el debat d'investidura ■ ORIOL DURAN

ció selvatana.

Però Torra no només s'ha caracteritzat per mirar enrere en els seus llibres, sinó que un dels darrers que ha publicat, *Els últims 100 metres*, l'any 2016, analitzava la situació de l'independentisme i com s'havia d'encarar la recta final per intentar arribar a la República. En una entrevista a El Punt Avui, quan encara es parlava del termini de 18 mesos de Junts pel Sí i no s'albirava el referèndum de l'1

Les mobilitzacions sobiranistes són clau, segons explica en un dels seus darrers llibres

d'octubre, Torra ja alertava de les dificultats que tindria el que llavors s'anomenava RUI (referèndum unilateral d'independència): "És enormement difícil que es pugui celebrar, perquè és institucional des del punt de vista espanyol, perquè aquest cop sí que tindrà la Guàrdia Civil."

En un altre llibre d'A Contra Vent, *La porta de la gàbia*, també es pot intuir altres valors polítics del president: diversos autors plantegen la possibilitat d'una independència unilateral. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ANÀLISI

Fer país

Com si fóssim en l'època del pujolisme, avui torna a ser important fer país, que vol dir anar molt més enllà de fer estructures d'estat. Aquests mesos de crisi greu que ha suposat el 155, hem vist com a Catalunya –malgrat la complicitat de la principal patronal, d'alguna gran empresa, d'empresaris i de diverses institucions per elevar la crisi política a crisi econòmica com un acte de desesperació per aturar el procés– l'economia no ha parat de créixer i d'internacionalitzar-se. La contundència de les dades ha estat tan aclaparadora que fins i tot els que ens volien fer mal han hagut d'admetre l'evidència, de la mateixa manera que tots els organismes internacionals han corroborat l'espectacular fortaleza de l'economia catalana. És igual que mirem les dades de l'ocupació creada, del creixement

del PIB, de les exportacions, del turisme... Totes són espectaculars i ens han mostrat que hi ha una certa desconexió entre la nostra economia i les interferències polítiques. I ha estat possible per la robustesa del teixit econòmic, per la diversitat empresarial i per la internacionalització.

De fet, ara els catalans hem vist que és possible avançar econòmicament, fins i tot amb independència de les pressions i dels paranys polítics i econòmics per aturar aquest avenç, i això és fenomenal. Ho hem de mantenir i enfortir. Hem vist com unes grans empreses traslladaven la seu social fora de Catalunya com a interferència política, però alhora hem vist com grans empreses es mantenen al territori, malgrat les fortíssimes pressions, fins i tot de la corona. I també hem vist com, en aquest temps del 155, deu em-

Quim Torra, durant el discurs d'investidura al Parlament ■ EFE

preses internacionals s'han establert a Catalunya, perquè saben que aquest és el millor lloc per al seu negoci. I és que un país on l'economia creix per sobre de la mitjana espanyola i europea esdevé un país atractiu. Fins i tot ha quedat molt clar que l'economia catalana és molt poc dependent del sector públic, un fet que cada dia serà més rellevant per ser més competitiu.

Ara tenim nou president, el

Molt Honorable Quim Torra, i desitjo que el seu govern, a banda de les qüestions polítiques, tingui l'objectiu clar d'establir encara millors condicions per enfortir econòmicament i continuar potenciant la indústria, perquè la nostra potència internacional només serà reconeguda per aquest poder tou que és l'economia i la cultura.

És cert que algunes empreses han traslladat la seu social, un fet gens normal per la poca responsabilitat social que suposa per al territori on van néixer i on han crescut, i desitjo que algunes ho reconsiderin i tornin, tot i que haurien d'assumir un cost a l'Estat espanyol, perquè ben aviat s'iniciarien campanyes de boicot en contra seu. Espanya ara és així. Sincerament, penso que precisament el boicot espanyol va ser el factor principal que va esperar aquests canvis de seu, tot i que ens hagin volgut fet creure que era per seguretat jurídica. Les multinacionals estrangeres –les úniques que no tenien por dels boicots– que s'han mantingut han vist sempre seguretat jurídica

ca i les vendes els han crescut. De tota manera, com que els catalans som prou emprenedors i tenim iniciativa, podria ser que el buit que han deixat algunes empreses l'ompli ara una altra firma i agafi bona part del seu negoci.

L'economia internacional podria entrar en una època d'incerteses importants, amb enfrontaments entre els blocs econòmics i el risc de degenerar en un proteccionisme, i també pels riscos polítics que sense cap mena de dubte retallarien les previsions del creixement mundial. I el Brexit també tindrà costos, entre d'altres, la retallada dels ajuts a la política agrària, i també –ja s'ha anunciat– més aportacions al pressupost comunitari.

Observem com els mercats de l'energia es mouen a l'alça pels conflictes polítics. Així mateix, aviat el BCE es podria veure obligat a començar a incrementar els tipus d'interès.

Davant d'aquests escenaris, és imprescindible aprofitar aquesta conjuntura tan favorable per fer més país, enfortir-nos més i així assegurar-nos un futur millor. ■

Òrrius reclama una escola nova

Sota l'eslògan "Som una pinya, fem escola, fem poble" es reclama l'ampliació i millora del centre escolar.

La manca de prou espais per treballar correctament obliga els mestres, a vegades, a realitzar classes al vestíbul o als passadissos.

L'Escola Francesc Macià d'Òrrius ha quedat petita. Això és el que constata un informe presentat pel Grup de Treball format per l'Ajuntament, l'Associació de Famílies d'Infants (AFI) i els mestres del centre. L'edifici construït el 1984 i els barracons instal·lats fa 15 anys ja no són suficients per acollir els 92 alumnes que té actualment l'escola del municipi.

Al llarg d'aquest primer any, el Grup de Treball ha elaborat un informe que recull les mancances del centre i fa una comparació dels espais educatius i les infraestructures bàsiques amb la normativa actual sobre equipaments educatius públics de la Generalitat de Catalunya. Algunes d'aquestes deficiències són la manca d'espais com una biblioteca, una aula d'educació especial, aules de psicomotricitat, informàtica o plàstica, entre altres. Aquesta falta d'espais per treballar obliga els mestres a realitzar algunes classes al vestíbul o als passadissos i no permet desenvolupar correctament les noves metodologies que es volen implementar com l'Aprenentatge Basat en Projectes (ABP).

Amb aquest informe es vol evidenciar la necessitat de construir una escola nova al poble o l'ampliació de l'actual. Des del grup de treball també s'ha buscat el suport d'entitats del Maresme d'àmbit educatiu

com ara la Federació d'Associacions de Mares i Pares d'Alumnes de Catalunya (FAPAC), el Moviment Educatiu del Maresme (MEM) i la Plataforma de Defensa de l'Educació de Mataró (PEM), per poder prosseguir el projecte presentat. Paral·lelament, s'ha iniciat una recollida de firmes pel poble per donar suport a les iniciatives i, a la vegada, mobilitzar els veïns i veïnes del municipi per fer-los participants d'aquesta iniciativa. "És un projecte de poble i volem que la implicació dels orriencs i orrienques hi sigui present", assegura una de les components del Grup de Treball.

La conjuntura política actual no ha ajudat a desencallar el projecte i les propostes per a l'escola nova. La situació està totalment aturada i des del Grup de Treball es vol tornar a reactivar. Després d'insistir-hi molt, fa uns mesos el centre va rebre la visita de representants dels Serveis Territorials per avaluar l'estat de les infraestructures, però només es van reparar alguns desperfectes dels barracons.

El Grup de Treball torna a posar damunt la taula les mancances de l'Escola d'Òrrius, ja que aquesta no reuneix les condicions òptimes que requereix el nombre d'alumnes que té actualment. La construcció o ampliació de l'escola és una necessitat i un reclam d'aquesta formació i dels veïns i veïnes del municipi.

Redacció: Maria Monteis/Ajuntament d'Òrrius